

Скоро той заминава за Пловдивъ и постъпва въ гимназията, дето го издържа братъ му Иванъ; сетне идва въ София да довърши гимназията и да постъпи въ университета. Д. Дебеляновъ свърши срѣдното си образование съ отличенъ успѣхъ и още тогава бѣ известенъ на другаритѣ си, че пише стихове. Презъ 1900 г. той се записа студентъ по правото, и за да изкара оскѣдния си залъкъ, стана и чиновникъ. Тѣжъкъ и мжчителенъ бѣ живота на поета. Той получаваше малка заплата, която не му стигаше ни за храна, ни за облѣкло; често бѣ оскърбяванъ отъ невъзпитани другари и това причиняваше остра болка на душата му. Буенъ и невъздържанъ по нравъ, Д. Дебеляновъ не можеше да понася и най малката обида, която докосваше нѣжната му и чиста душа. Деветъ години прекара той въ университета въ гладъ, лишения и черна сиромашия. За да изкара оскѣдния залъкъ, той денемъ превеждаше нѣкой френски романъ, а вечерь работѣше въ нѣкой вестникъ за 20 лева седмична заплата. Имаше дни, когато той се хранѣше веднажъ на день, а нощемъ спѣше у другари, защото нѣмаше своя квартара; имаше случаи, когато горната му дреха бѣ подарена отъ нѣкой приятель, и когато не смѣеше да излѣзе да се разходи, защото дрехитѣ му бѣха окжсани. Но и презъ тия тежки дни той написа редица най-хубави стихотворения. Много пѣти сж го виждали, вървейки бързо изъ улицитѣ, да спира въ нѣкой жгълъ и да пише стихове, а вечерь, когато всѣки се прибира въ къщи, — да скита самъ изъ голѣмия градъ, бездоменъ и саминъ,

а дъждътъ рѣми, рѣми, рѣми.